

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

15 юни 1976 година*

По дело 51-75

с предмет преюдициално запитване до Съда, съгласно член 177 от Договора за ЕИО, от страна на High Court of Justice, Лондон, по производството, висящо пред този съд между

Emi Records Limited, Middlesex,

и

CBS United Kingdom Limited, Лондон,

относно тълкуването на разпоредбите на Договора за свободното движение на стоки и на правилата за конкуренция в областта на Закона за търговските марки,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н H. Kutscher и г-н A. O'Keefe, председатели на състав, г-н A. M. Donner, г-н J. Mertens de Wilmars, г-н M. Sørensen, и г-н F. Capotorti, съдии,

генерален адвокат: г-н J.-P. Warner,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С определение от 22 май 1975 г., постъпило в секретариата на Съда на 9 юни 1975 г., High Court of Justice, Лондон представя съгласно член 177 от Договора за ЕИО следния въпрос за преюдициално запитване:

„Трябва ли разпоредбите на Договора за създаване на Европейска икономическа общност и, по-специално, разпоредбите, които установяват принципите на правото на Общността и правилата, свързани със свободното движение на стоки и с конкуренцията, да се тълкуват като лишавачи А от това да упражнява своите права над търговската марка съгласно съответния национален закон във всяка държава-членка и да предотврати:

i) продажбата от Б във всяка държава-членка на стоки, които носят марката X, произведена и обозначена с марката X от Б извън Общността на територия, на която той има право да използва марката X, или

ii) производството от Б във всяка държава-членка на стоки, които носят марката X?”

* Език на производството: английски.

2. Видно е от информацията, предоставена от националния съд, че въпросната търговска марка първоначално е принадлежала на американска компания, която през 1917 г. е прехвърлила на свой английски филиал капитали и клиенти в различни държави, включително държавите, които към настоящия момент съставляват Общността.

3. Същевременно американската компания е прехвърлила на своя английския филиал редица търговски марки, включително оспорваната по отношение на упоменатите държави, като си е запазила тази марка за Съединените щати и други трети страни.

4. Впоследствие тази марка е придобита след 1922 г. от различни американски и английски предприятия и към настоящия момент е притежавана в определен брой страни, включително в държавите-членки, от английската компания EMI Records Limited, а в други страни, включително Съединените американски щати, от американската компания CBS Inc., от която CBS United Kingdom Limited е филиал в Обединеното кралство.

5. Видно е от информацията, предоставена от High Court, че притежателят на марката в Съединените американски щати продава в Общността чрез свои филиали, установени там, стоки, които носят тази марка и са произведени в Съединените американски щати.

6. Основната цел на поставения въпрос е да установи, дали притежателят на марката в държава-членка от Общността може да упражнява своето изключително право да предотврати вноса или продажбата в тази държава-членка на стоки, които носят същата марка и идват от трета страна или са произведени в Общността от филиал на притежателя на марката в тази трета страна.

7. Затова националният съд изисква от Съда на Европейските общности да разгледа поставения въпрос в светлината на принципите и правилата на правото на Общността, свързани със свободното движение на стоки и с конкуренцията.

1) По отношение на свободното движение на стоки

8. В рамките на разпоредбите на Договора, свързани със свободното движение на стоки и съгласно член 3, буква а), член 30 и последващите, за премахването на количествени ограничения и мерки с равностоен ефект изрично се определя, че такива ограничения и мерки са забранени „между държави-членки“.

9. Член 36, по-специално, след като определя, че членове 30 - 34 не изключват ограничения на вноса, износа или транзита на стоки, които са оправдани *inter alia* на основание защита на индустриална и търговска собственост, гласи, че тези ограничения в никакъв случай не съставляват средство за произволна дискриминация или скрито ограничение на търговията „между държави-членки“.

10. Следователно упражняването на право на търговска марка, за да се предотврати продажбата на стоки, които идват от трета страна под идентична марка, дори ако това съставлява мярка с равностоен на количествено ограничение ефект, не засяга свободното движение на стоки между държавите-членки и така не попада под забраните, изложени в член 30 и последващите от Договора.

11. При тези обстоятелства, упражняването на право на търговска марка на практика не застрашава единството на общия пазар, което член 30 и последващите целят да осигурят.

12. Освен това, ако същият притежател има правото на търговска марка за същата стока във всички държави-членки, няма основания да се проверява дали тези марки имат общ произход с идентичната марка, призната в трета страна, тъй като този въпрос е уместен само във връзка с разглеждане на въпроса дали в рамките на Общността има възможности за вътрешно разделяне на пазара.

13. Невъзможно е да се избегнат тези заключения чрез позоваване на член 9 и 10 от Договора.

14. Съгласно член 10, параграф 1 от Договора, стоки, които идват от трети страни, се считат, че са в свободно обращение в една държава-членка, ако формалностите по вноса са спазени и всички мита и такси, които подлежат на плащане, са били наложени във внасящата държава-членка.

15. Съгласно член 9, параграф 2 от Договора, разпоредбите на глава 1, раздел 1 и на глава 2 от дял И на част втора се прилагат за стоки, които идват от трети страни и са в свободно обращение в държавите-членки.

16. Тъй като тези разпоредби се отнасят само до резултатите от спазването на митническите формалности и заплащането на мита и такси с равностоен ефект, те не могат да се тълкуват в смисъл, че би било достатъчно стоки, които носят марка, прилагана в трета страна и внасяни в Общността, да изпълняват митническите формалности в първата държава-членка, в която са внесени, за да може след това да се продават на общия пазар като цяло в разрез с правилата, свързани със защитата на марката.

17. Освен това, разпоредбите на Договора по търговска политика, в член 110 и последващите, не установяват задължение от страна на държавите-членки да прилагат при търговията си с трети страни задължителния принцип, който определя свободното движение на стоки между държавите-членки, и по-специално, забраната на мерки с равностоен на количествени ограничения ефект.

18. Договорености, сключени от Общността в определени международни споразумения, като Конвенцията между АКТЬ и ЕИО от Ломе от 28 февруари 1975 г. или споразуменията с Швеция и Швейцария от 22 юли 1972 г., образуват част от тази политика и не представляват изпълнение на задължение, възложено на държавите-членки съгласно Договора.

19. Обвързващата сила на задълженията, поети от Общността относно определени страни, не може да бъде приложена спрямо други страни.

20. Освен това, относно разпоредбите на Регламент № 1439/74 от 4 юни 1974 г. (ОВ L 1974, L 159, стр. 1) относно въвеждане на общи правила за внос, тези разпоредби се отнасят само до количествени ограничения за изключването на мерки с равностоен ефект.

21. Следователно, нито правилата на Договора за свободното движение на стоки, нито тези за пускането в свободно обращение на стоки, които идват от трети страни, нито принципите, които определят общата търговска политика, забраняват на притежателя на марка във всички държави-членки на Общността да упражнява своето право, за да предотврати вноса на сходни стоки, които носят същата марка и идват от трета страна.

22. Нито може да има позоваване на разпоредбите на Договора за свободното движение на стоки, с цел да се забрани на притежателя на марката в териториите на държавите-членки да упражнява своето право, за да попречи на друг притежател на същата марка в трета страна да произвежда и продава своите стоки в Общността, сам или чрез негови филиали, установени в Общността.

23. В действителност, защитата на индустриалната и търговска собственост, установена с член 30, би се оказала безсмислена, ако на предприятие, различно от това на притежателя на марка в държавите-членки, може да се разреши да произвежда там и продава продукти, които носят същата марка, тъй като това поведение би означавало действително нарушение на защитената марка.

24. Стъпките, предприети от притежателя на марката, за да попречи на лице, различно от притежателя на тази марка в държавите-членки, да произвежда и разпространява там продукти, които носят същата марка, не могат да се класифицират като средство за произволна дискриминация или като прикрито ограничение на търговията между държавите-членки по смисъла на член 36.

2) По отношение на конкуренцията

25. Съгласно член 85, параграф 1 от Договора, трябва да се забранят като несъвместими с общия пазар „всички споразумения между предприятия, решения на сдружения на предприятия и съгласувани практики”, които могат да окажат влияние върху търговията между държави-членки и които имат като тяхна цел или резултат да въздействат неблагоприятно на конкуренцията в рамките на общия пазар.

26. Право на търговска марка, по своята същност, не притежава тези елементи от договор или съгласувана практика, посочени в член 86, параграф 1.

27. Освен това, упражняването на това право може да попадне в полето на забраните, които се съдържат в Договора, ако то цели да се прояви като предмет, средство или последица от ограничителна практика.

28. Ограничително споразумение между търговци в рамките на общия пазар и конкуренти в трети страни, което би довело до изолиране на общия пазар като цяло, което на територията на Общността би намалило доставката на стоки с произход от трети страни и сходни на тези, защитени с марка в Общността, може да бъде от такъв характер, че да въздейства неблагоприятно на условията за конкуренция в рамките на общия пазар.

29. По конкретно, ако притежателят на въпросната марка в трета страна има различни филиали в Общността, установени в различни държави-членки, които могат да продават въпросните стоки на общия пазар, това изолиране може да въздейства на търговията между държавите-членки.

30. За да се прилага член 85 за случаи, като настоящия, по споразумения, които вече не са в сила, достатъчно е тези споразумения да продължават да действат, след като формално са престанали да бъдат в сила.

31. За едно споразумение се счита, че продължава да оказва влияние, ако от поведението на съответните лица може да се заключи, че съществуват елементи на съгласувана практика и координация, които са присъщи за споразумението и предизвикват същия резултат като предвидения от споразумението.

32. Не е такъв случаят, когато посочените резултати не надвишават тези, които произтичат от чистото упражняване на националните права на търговска марка.

33. Освен това от досието е видно, че чуждестранният търговец може да получи достъп до общия пазар, без да се възползва от въпросната марка.

34. При тези обстоятелства, изискването, че притежателят на идентична марка в трета страна трябва, за целите на своя внос на защитения пазар, да заличи тази марка от съответните продукти и може би да постави друга марка, част от допустимите последици, които произтичат от защитата на марката.

35. Освен това съгласно член 86 от Договора „всяка злоупотреба от едно или повече предприятия с доминиращо положение на общия пазар или на значителна част от него е забранена, като несъвместима с общия пазар, тъй като тя може да въздейства на търговията между държавите-членки”.

36. Въпреки че правото на търговска марка дава на неговия притежател специално положение в рамките на защитената територия, то все пак не предполага наличието на доминиращо положение по смисъла на посочения по-горе член, по-специално, когато, както в настоящия случай, няколко предприятия, чиято икономическа сила е сходна с тази на притежателя на марката, действат на пазара на въпросните стоки и са в положение да се конкурират с упоменатия притежател.

37. Освен това, доколкото упражняването на право на търговска марка е предназначено да предотврати вноса на продукти в защитената територия с идентична марка, то не представлява злоупотреба с доминиращо положение по смисъла на член 86 от Договора.

38. Поради тези причини, следва да се заключи, че принципите на право на Общността и разпоредбите за свободно движение на стоки и за конкуренцията не забраняват на притежателя на същата марка във всички държави-членки на Общността да упражнява своите права на търговска марка, признати от националните закони на всяка държава-членка, с цел да предотврати продажбата или производството от трето лице в Общността на продукти, които носят същата марка, която се притежава в трета страна, при условие че упражняването на упоменатите права не показва като резултат от споразумение или съгласувани практики, които имат като тяхна цел или резултат изолирането или разделението на общия пазар.

39. Доколкото това условие е изпълнено, изискването, че това трето лице трябва, за целите на своя внос в Общността, да заличи марката от съответните продукти и може

би да постави друга марка, част от допустимите последици от защитата, която националните закони на всяка държава-членка дават на притежателя на марката срещу вноса на продукти от трети страни, които носят същата или идентична марка.

По съдебните разноски

40. Разходите, направени от датското правителство, германското правителство, френското правителство, ирландското правителство, нидерландското правителство, правителството на Обединеното кралство и Комисията на Европейските общности, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване.

41. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред националната юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения, Съдът,

в отговор на отнесените до него въпроси от High Court of Justice, Лондон, с определение от 22 май 1975 г. реши:

1) Принципите на правото на Общността и разпоредбите за свободно движение на стоки и за конкуренцията не забраняват на притежателя на една марка във всички държави-членки на Общността да упражнява своите права на търговска марка, признати от националните закони на всяка държава-членка, с цел да предотврати продажбата или производството в Общността от трето лице на продукти, които носят същата марка, която е притежавана в трета страна, при условие че упражняването на упоменатите права не разкриват като резултат от споразумение или съгласувани практики, които имат като тяхна цел или резултат изолирането или разделението на общия пазар.

2) Доколкото това условие е изпълнено, изискването, че третото лице трябва, за целите на своя внос в Общността, да заличи марката от съответните продукти и може би да постави друга марка, част от допустимите последици от защитата, която националните закони на всяка държава-членка дават на притежателя на марката срещу вноса на продукти от трети страни, които носят същата или идентична марка.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 15 юни 1976 година.

Подписи